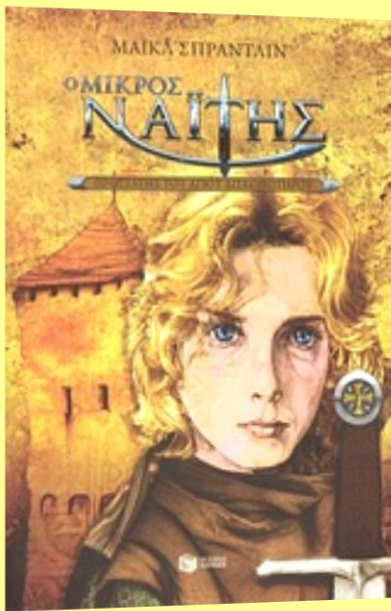

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΪΤΗΣ

Το ιπποτικό μυθιστόρημα «Ο Μικρός Ναΐτης: Προστάτης του Άγιου Δισκοπότηρου», του συγγραφέα Μάικλ Σπράντλιν έχει πρωταγωνιστή το νεαρό Τριστάνο, ο οποίος μεγάλωσε στο μοναστήρι του Αγ. Αλβανού στην Αγγλία. Μια μέρα πέρασε από 'κει ένας λόχος ναϊτών ιπποτών, που πήγαιναν να πολεμήσουν στους Αγίους Τόπους στο πλευρό του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου. Ο Τριστάνος γίνεται ακόλουθος του σερ Τόμας, ενός από τους γενναιότερους ιππότες του καιρού του. Μέσα στο χάος του πολέμου βρίσκει πιστό σύντροφο στο πρόσωπο ενός νεαρού Άγγλου τοξότη κι έναν απρόσμενο φίλο από τις τάξεις των πολεμιστών Αλ Ασασίν. Με τη βοήθειά τους προσπαθεί να μεταφέρει το Άγιο Δισκοπότηρο πίσω στην πατρίδα του.

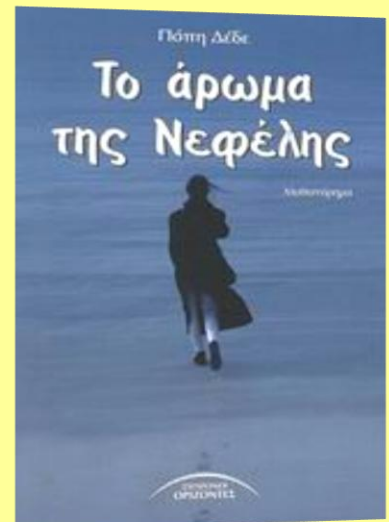
Μου άρεσε αυτό το μυθιστόρημα, γιατί ήταν γραμμένο σε ομοδιηγητική μορφή. Περιέγραφε με λεπτομέρειες την κάθε σκηνή, κάνοντάς με να μη χάνω σε κανένα σημείο της ιστορίας το ενδιαφέρον μου. Επίσης με αυτόν τον τρόπο δεν κρύβω ότι κατάφερε να με βάλει στη θέση του πρωταγωνιστή, να νιώσω το φόβο και την αγωνία του, όσο κατέβαινα τη σελίδα και διάβαζα την επόμενη γραμμή. Αυτό ήταν και ένα σημείο που μου άρεσε ιδιαίτερα. Ένα άλλο πράγμα που μου έκανε εξαιρετική εντύπωση ήταν ο τρόπος που εκφραζόταν ο συγγραφέας. Ήταν πολύ οικείος, μου θύμιζε το δικό μου τρόπο έκφρασης. Ωστόσο ο χαρακτήρας του Μικρού Ναϊτη με έκανε να αναρωτηθώ αν όντως υπάρχουν τόσο ώριμα και εργατικά παιδιά στην εποχή μας και μάλιστα κοντά στη δική μου ηλικία. Ο άλλος χαρακτήρας που μου έκανε εντύπωση ήταν ο σερ Τόμας, ο οποίος έδειχνε μια ασυνήθιστα μεγάλη εμπιστοσύνη στον Μικρό Ναϊτη. Διαβάστε το θα σας αρέσει.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΑΡΑΪ Β1

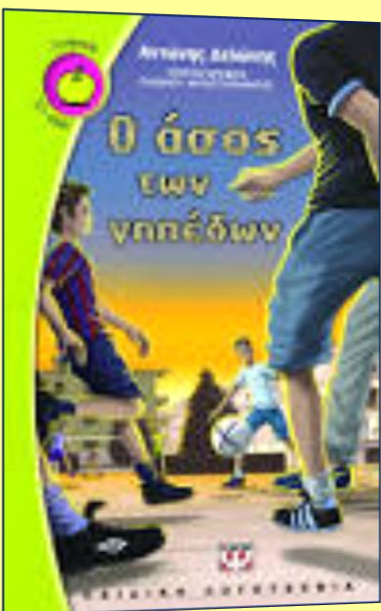
ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

«Το Άρωμα της Νεφέλης» είναι ένα μυστηριώδες και μαγευτικό μυθιστόρημα της Πόπης Δέδε. Μας αφηγείται τη ζωή των ανθρώπων σε ένα χωριό στους πρόποδες του Ολύμπου, την Μηλιά. Περιγράφει τις συνθήκες ζωής, τα ήθη και τα έθιμα, το χαρακτήρα τους, τα πιστεύω τους, τις θρησκευτικές τους αντιλήψεις, την πίστη σε πλάσματα της φαντασίας τους, όπως στις νεράιδες του δάσους. Φοβούνται υπερβολικά την παρουσία του σατανά και των δαιμόνων γύρω τους. Πιστεύουν σε δεισιδαιμονίες, είναι αρκετά θρησκόληπτοι και προσκολλημένοι παθητικά στις παραδόσεις τους.

Η συγγραφέας περιγράφει έντονα και με μεγάλη λεπτομέρεια την προσωπικότητα των πρωταγωνιστών, του Άγγελου και της Νεφέλης. Μας παραπέμπει σε ένα χωριό, το οποίο δεν είναι καθόλου φιλικό προς τους ξένους ή προς τους παλιούς κατοίκους που θα ήθελαν να επανέλθουν και να εγκατασταθούν εκεί, ενώ το είχαν εγκαταλείψει επί πολλά χρόνια. Παρατηρώ πως η συγγραφέας επικεντρώνεται κυρίως στην καθημερινότητα του χωριού παρά στην Νεφέλη τη βασική ηρωίδα του μυθιστορήματος. Χρησιμοποιεί διαλόγους, για να κάνει πιο ρεαλιστικά τα συμβάντα και τις προσωπικότητες των ηρώων. Είναι γραμμένο σε ετεροδιηγητική αφήγηση. Ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα!

ΜΑΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Β1

Ο ΑΣΟΣ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

«Ο Άσος των Γηπέδων» είναι ένα αθλητικό λογοτέχνημα. Ο συγγραφέας του, Αντώνης Δελώνης, είναι ένας σύγχρονος καλός μικρούς και μεγάλους.

Σκοπός του συγγραφέα είναι να μας κάνει να αναρωτηθούμε για πράγματα, που είναι πολύ χρήσιμα για τη μελλοντική μας ζωή. Κάτι που παρατήρησα είναι μια φράση που λέει «να μην τα παρατάμε ποτέ σε ό,τι κάνουμε στην καθημερινή μας ζωή είτε σε ένα απλό παιχνίδι ποδοσφαίρου είτε ακόμα και στη μελλοντική μας δουλειά». Μου έκανε μεγάλη εντύπωση ο τρόπος με τον οποίο ο ήρωας, παρ' όλες τις κακουχίες και τις δύσκολες στιγμές που πέρασε, πάντα έβρισκε τον τρόπο να τα καταφέρνει.

Ο πρωταγωνιστής του λογοτεχνήματος, ο Χάρης, είναι ένα συνηθισμένο παιδί με ταλέντο στο ποδόσφαιρο, που στην πορεία της καριέρας του βρέθηκε στα ποδοσφαιρικά σαλόνια της Ευρώπης.

Ο Χάρης είναι ένας χαρακτήρας εργατικός, ευκολόπιστος, απλός και έξυπνος, που είχε μόνο ένα σκοπό στη ζωή του, την πραγματοποίηση μιας μεγάλης ποδοσφαιρικής καριέρας. Έχει και μια αγάπη, όπως όλοι οι άνθρωποι, την Ελένη, ένα πολύ όμορφο κορίτσι. Είναι πολύ ερωτευμένοι μεταξύ τους, σε σημείο που θα μπορούσε ο καθένας τους να δώσει και τη ζωή του για τον άλλον. Για ένα διάστημα χωρίστηκαν λόγω των υποχρεώσεων του σχολείου και του ποδοσφαίρου, μα βρήκαν τον τρόπο να ενωθούν ξανά.

Ο συγγραφέας συμπυκνώνει τα γεγονότα, δίνει ένα γρήγορο ρυθμό στην αφήγησή του, παραλείποντας πολλές λεπτομέρειες που θα έκαναν το κείμενό του βαρετό. Υπάρχουν πολλές μεταφορικές εκφράσεις, όπως «μια γειτονιά στον ουρανό», «μια μπάλα όνειρο», «και ο Τρίτωνας στο κόλπο», ή «η άλλη είναι πεθαμένη», που κάνουν το κείμενο πιο γλαφυρό και ευχάριστο στην ανάγνωση. Χρησιμοποιώντας απλή γλώσσα καταφέρνει να μιλήσει στην ψυχή μας. Ο λόγος του είναι χιουμοριστικός, οι ήρωές του κάνουν πολλές γκάφες και σίγουρα θα γελάσετε. Το συνιστώ λοιπόν ανεπιφύλακτα σε όλους και σε όλες σας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ Β2

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

Αμέσως μόλις άρχισα να διαβάζω το μυθιστόρημα «Η Φόνισσα» του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, ήταν μια μεγάλη έκπληξη για μένα το ότι απορροφήθηκα εντελώς από αυτήν την ενδιαφέρουσα και σοκαριστική ιστορία ...

Η πρωταγωνίστρια είχε το παρατσούκλι Φραγκογιαννού. Ήταν μια φτωχιά και βασανισμένη γυναίκα, μεγάλη σε ηλικία, χήρα με εφτά παιδιά. Χωρίς να έχει γνωρίσει την αγάπη και τη στοργή από τους δικούς της γονείς, ζούσε σε μια μικρή κοινωνία, όπου η θέση της γυναίκας δεν ήταν καθόλου καλή. Οι γαμπροί απαιτούσαν μεγάλη προίκα, για να παντρευτούν τις κόρες και όταν τις παντρεύονταν, τις είχαν κυρίως για τις δουλειές του σπιτιού και για την ανατροφή των παιδιών. Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον η Φραγκογιαννού αποφάσισε να κάνει κάτι για να «βοηθήσει» τα κορίτσια και τις οικογένειές τους να απαλλαγούν από αυτές τις δύσκολες καταστάσεις. Και αυτό το κάτι ήταν να αρχίσει να σκοτώνει όσα κορίτσια τύχαινε να συναντήσει μπροστά της.

Πρώτα σκότωσε την άρρωστη εγγονούλα της, στη συνέχεια δύο μικρά κορίτσια που έπαιζαν αμέριμνα δίπλα σε μια στέρνα και αργότερα ένα άλλο νεογέννητο κοριτσάκι. Ο ένας φόνος διαδεχόταν τον άλλον και η Φραγκογιαννού πίστευε όλο και περισσότερο ότι έτσι έσωζε τα παιδιά από μια άσχημη και βασανιστική γι' αυτά και τους γονείς τους ζωή. Στο τέλος, καταδιωγμένη από τους χωροφύλακες και προσπαθώντας να φτάσει στο εκκλησάκι του Αγίου Σώστη, για να ζητήσει άσυλο και να εξομολογηθεί, αναγκάστηκε να περάσει από ένα μικρό κομμάτι ξηράς μέσα στη θάλασσα. Δεν πρόφτασε όμως να ξεφύγει από τα ορμητικά νερά της παλίρροιας και πνίγηκε.

Ομολογώ ότι με συνεπήρε αυτή η ιστορία της Φραγκογιαννούς. Ο Παπαδιαμάντης, μέσα από τους συγκλονιστικούς μονολόγους της πρωταγωνίστριας, δείχνει το άρρωστο μυαλό της αλλά και τις τύψεις και τις αμφιβολίες που αισθάνεται κάποιες στιγμές. Τη δείχνει να ζητά από τον Θεό να της στείλει σημάδια που να φανερώνουν ότι αυτό που κάνει είναι το σωστό. Νομίζω ότι ο αναγνώστης δεν μπορεί να μισήσει τη Φραγκογιαννού. Καταδικάζει τα εγκλήματά της, πόσω μάλλον γιατί έχουν να κάνουν με παιδιά, σοκάρεται από την ψυχραιμία της την ώρα που πνίγει τα κορίτσια, όμως καταλαβαίνει το πώς και το γιατί έφτασε σ' αυτό το σημείο.

Καταλαβαίνει πως έχει περάσει πολλά, πως η ζωή ήταν σκληρή απέναντί της και πως η δολοφονία των μικρών κοριτσιών ήταν ο μόνος τρόπος για να μη ζήσουν και αυτά μια άδικη και σκληρή ζωή. Είναι σαν να παίρνει στα χέρια της τη μοίρα των κοριτσιών, σαν να θέλει να τα λυτρώσει από τον κακό κόσμο στον οποίο ζουν. Όμως μπορεί να δικαιολογηθεί ένα έγκλημα, επειδή μπορούμε να καταλάβουμε το γιατί αποφάσισε ο θύτης να το κάνει; Ή επειδή ο θύτης έχει άρρωστο μυαλό; «Όχι», μας απαντά ο Παπαδιαμάντης. Γι' αυτό και η φόνισσα πρέπει στο τέλος να τιμωρηθεί. Και ο συγγραφέας επιλέγει τον ίδιο τρόπο θανάτου μ' αυτόν που η ίδια προκάλεσε στα θύματά της – τον πνιγμό. Έτσι δεν τιμωρείται από τους ανθρώπους για τα εγκλήματά της ούτε όμως προλαβαίνει να ζητήσει συγχώρεση από τον Θεό στο εκκλησάκι του Αγίου Σώστη. Με μια πολύ ωραία φράση ο Παπαδιαμάντης βάζει την ηρωίδα του να πεθαίνει «εις το ήμισυ του δρόμου μεταξύ της θείας και της ανθρώπινης δικαιοσύνης».

Τελικά, μια βιβλιοθήκη με βαρετά για τους εφήβους βιβλία μπορεί να κρύβει θησαυρούς, που είναι κρίμα να μην ανακαλυφθούν! Στο youtube υπάρχει βίντεο που παρουσιάζει σε 15 λεπτά δραματοποιημένη την ιστορία της Φόνισσας. Αξίζει κανείς να το αναζητήσει και να το δει.

MARIANNA ANΔΡΟΝΗ Β1

Δημοσιεύτηκαν στο 2^ο τεύχος της εφημερίδας μας «Το 5^ο θαύμα»